

Verdoofd

Verhaal geschreven op: 07-04-2015

Vanmorgen had ik een afspraak op de poli bij de nefroloog in Nijmegen. Ik zat in de auto en hoorde op de radio dat er bij de brug bij Lent (zoals ik altijd naar Nijmegen rijd) een enorm ongeluk was gebeurd. Ik besloot dus een andere route naar Nijmegen te nemen. Ik was op tijd op de poli, de arts kwam er aan en sprak een aantal patiënten toe, die eigenlijk al aan de beurt hadden moeten zijn maar door vertraging i.v.m. het ongeluk veel te laat op de poli waren. De arts gaf aan dat hij de achterstand zo snel mogelijk zou wegwerken. Ik hoopte dat ik snel aan de beurt zou zijn...Ik was zelfs direct aan de beurt! Ik liep met de arts mee en onderweg naar zijn behandelkamer had hij het ook over het ongeluk op de brug bij Lent en de chaos die dat veroorzaakt op de poli. In de behandelkamer aangekomen, sprak de arts in de tweede en soms zelfs derde versnelling. Ondanks dat ik blij was dat ik snel aan de beurt was, hoopte ik niet dat hij de afspraak zou 'afraffelen'. Het tegendeel bleek waar: Om te beginnen mocht ik (wederom) aangeven wat voor pijn ik ervaar en welke cijfers daarbij horen, gedurende de dag en de handelingen die ik doe (zitten, liggen, staan, lopen etc). De arts gaf aan dat ze zo erg van cijfertjes houden... ;-)-Daarna liet de arts de plaatjes zien van de onderzoeken met nucleair materiaal, de plaatjes behorende bij de onderzoeken van [16 januari 2015](http://www.ongezouten.net/verhalen.php?verhaal=147 "Nucleair Onderzoek - Deel 2"). Wat heel duidelijk zichtbaar was op deze plaatjes (zonder uitleg van de arts had ik dat nimmer zelf kunnen zien, echt te ingewikkeld voor een leek) gecombineerd met de tijdlijn: het nucleaire materiaal verzamelde zich in mijn nier en werd daarna uitgescheiden door de nier richting de blaas. Bij zowel liggend als staand (zittend ging dus niet met dat onderzoek) was dit het geval, zo hoort het ook. Wat het verschil tussen liggend en staand echter was: liggend verzamelde het materiaal zich in mijn nier en werd na ongeveer 5 minuten uitgescheiden richting mijn blaas. Staand echter; dezelfde curve, maar dan kwam de uitscheiding pas na 15 minuten. De arts vergeleek het met: Als je thuis de wastafel vol laat lopen en daarna de stop eruit trekt, dat het heel even duurt voordat de wasbak leeg loopt. Dat schijnt dus ook in mijn nier te gebeuren, staand dus beduidend langer dan zittend. Daarna vroeg de arts nog of hij mijn nier mocht bekijken/voelen. Natuurlijk mag dat; ik wil zo langzamerhand wel van mijn klachten af, wat daar ook voor nodig is! Tijdens het voelen aan mijn nier en de pijnreacties die dat veroorzaakte (de pijn zit (chronisch) aan de onderkant van mijn nier, over de gehele lengte/breedte van die nier), bleek dat er bovenop mijn nier wat vreemde bobbeltjes zaten. De arts omschreef het als "er loopt een elektriciteitskabeltje overheen" wat erg gevoelig was. Met een pen heeft hij wat aantekeningen gemaakt op mijn buik en liet mij het daarna zelf voelen. Die nier hoort 'glad' te zijn maar er was duidelijk wat (pijnlijks) te voelen. De arts vroeg of hij wat verdoving onder de huid mocht aanbrengen om te zien hoe dit met mijn chronische klachten zat; wellicht kon dat pijn zijn die uitstraalde vanuit die bobbeltjes. (arts dacht dat het een soort littekenweefsel is, maar echt uitsluitel heb ik er niet over gekregen). Ik zat niet echt te springen in wat naalden in mijn buik, maar zoals net aangegeven; ik wil nu wel van die klachten af, wat er ook voor nodig is. Dus kom maar op met die verdoving! Die plek werd onder de huid verdoofd, na anderhalve minuut kon de arts al beduidend 'harder' voelen op de plek waar hij dat elektriciteitskabeltje voelde zitten, zonder dat ik de aandrang had 'm op z'n bakkes te slaan. Maar de chronische pijn was er nog steeds, bij verder voelen aan mijn nier voelde ik nog steeds de pijn waar ik nu al zo lang last van heb. Dus stralingspijn kan 't niet zijn. De arts voelde op nog een andere plek een zelfde soort elektriciteitskabeltje en vroeg of hij ook dat deel mocht verdoven. Dus met twee stukken verdoofde huid kon de arts daarna de nier nogmaals goed bevoelen, maar de pijn waar het mee begon, was er nog steeds. Afgesproken is nu om opgenomen te worden in Ede; ik begreep uit de reactie van de arts dat dit overdag kan, dus dat ik niet een nacht hoeft te blijven, waar ze me dan plaspillen gaan geven om de nier extra onder druk te zetten. Ik moet dan gaan liggen en aangeven wanneer ik geen last heb, dan krijg ik die medicatie en moet ik aangeven of het verandert. Om op deze manier zoveel mogelijk argumenten te geven voor de urologen om hen een dubbel-j katheter te laten plaatsen. De reactie van de urologen nu is: "We hebben nog niet onomstotelijk kunnen bewijzen dat er een obstructie is, het plaatsen van een dubbel-j katheter in een transplantatienier is niet geheel zonder risico, dus doen we dat liever niet". Maar de nefrologen (Ede @n Nijmegen) zitten verder ook een beetje met hun handen in 't haar en kunnen mijn klachten niet verklaren, waarbij ze zelf nog steeds het idee hebben dat het wel een obstructie zou kunnen zijn. Nu is 't dus zaak om dat zo snel mogelijk aan te tonen, dan kan ik ook weer verder! Na ruim 40 minuten (!) verliet ik de behandelkamer. De arts belde net nog, hij gaf aan dat 't wellicht een idee is om op zoek te gaan naar een band zoals motorrijders hebben, of zwangere vrouwen, ter ondersteuning van bepaalde delen. In mijn geval dus mijn transplantatienier; ik gaf de arts aan dat ik vaak op de bank als

Verdoofd

'n echte Al Bundy met mijn hand op mijn nier zit, om wat 'tegendruk te geven' zodat ik minder last heb van mijn nier. Nu is 't dus een kwestie van de juiste band zien te vinden, voor 'n betaalbare prijs. De arts gaf aan dat 't niet echt zinvol is om honderden euro's hieraan te besteden, maar als 't helpt, heb ik er wel wat knaken voor over. Dus als je me binnenkort ziet lopen met 'n buikband..... Nu afwachten wanneer ik naar Ede mag voor de plaspillen....Ik houd jullie op de hoogte!